

Els tresors del Prado que decoren la UB

La universitat va rebre una cinquantena de pintures entre el 1887 i el 1883 per decorar la seva seu

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

La **Universitat de Barcelona (UB)** és la institució que no és un museu que té més obres dipositades del Museu del Prado, 56, distribuïdes entre la seu històrica a la plaça Universitat, la Facultat d'Economia i la de Medicina. Les obres van arribar en quatre tongades entre el 1877 i el 1883 per guarnir la nova seu, de la qual encara s'estaven enllestitint els últims detalls. La **UB** també és la institució catalana que en té més, i és un dels dipòsits del Prado més antics.

Coincidint amb el 150è aniversari de l'Edifici Històric, obra d'Elies Rogent, es presenta el catàleg actualitzat de les obres dipositades del Prado, editat pels historiadors Sílvia Canalda i Ramon Dilla. Aquest repàs històric ha servit per actualitzar les autories de mitja dotzena de quadres, que daten des de mitjans del segle XVI fins al XIX, i també per recordar que el dipòsit d'algunes de les pintures més valuoses es va aixecar i van tornar a Madrid per incorporar-se a l'exposició permanent del Prado. Quan l'economista Fabià Estapé era el rector de la institució es va fer re-

tratar per Oriol Maspons i Julio Ubiña davant el quadre *Messina restituida a Espanya* dins el seu despatx. Volia mostrar la seva negativa que aquest quadre de Luca Giordano, un dels més valuosos del dipòsit, tornés a Madrid per incorporar-se a l'exposició del museu. En lloc d'aquell quadre, al despatx del rector ara hi ha *L'arribada d'Herminia a la cabana dels pastors*, de Luigi Scaramuccia. També hi va tornar, als anys 90, *Judith amb el cap d'Holofernes*, del mestre barroc Guido Reni. Més recentment ha passat una altra vegada amb

Els quadres *El dubte de Sant Pere* i *Doña María Pacheco de Padilla després de Villalar*, a la **UB.** PAU DE LA CALLE

La farga de Vulcano, després que la restauració permetés atribuir-lo al mestre Jacopo Bassano en lloc del seu fill Leandro Bassano. La **UB** va rebre una còpia anònima de la pintura que ara s'atribueix a un altre fill del mestre, Francesco da Ponte, il Bassano. Com diu Dilla, aquests intercanvis són coneguts com a "permutes".

Entre les obres més importants, Canalda destaca *Crist a la pedra freda*, d'Eugenio Cajés, que està exposat a la Biblioteca de Lletres. Es tracta de l'obra més sol·licitada per altres museus. A la pàgina web del Prado està ti-

tulada com *Crist al Calvari*, però al nou catàleg de la **UB** apareix amb aquest altre títol, per precisar el moment de la Passió que representa: l'espera de Crist mentre els seus botxins enllesteixen els preparatius per crucificar-lo.

Dilla tria *Doña María Pacheco de Padilla després de Villalar*, de Vicent Borràs Mompó, exposat a l'escala noble, perquè aborda uns fets històrics, la revolta comunera, amb perspectiva de gènere, perquè dona el protagonisme a l'esposa del general comuner Juan de Padilla en el moment que li comuniquen que el seu marit ja ha sigut executat. Un dels articles del catàleg reflexiona sobre com s'han de tractar els quadres, molts d'ells mitològics, on hi ha imatges de maltractament de dones, com raptes i violacions. "¿Hem de fer una ruta on ens excusem per exposar aquests quadres?", es pregunta Canalda. "Aquesta qüestió és un debat internacional", subratlla.

Les obres del segle XIX del dipòsit van guanyar segons i tercers premis als certàmens estatals de belles arts. "La pintura espanyola del segle XIX s'està revalorant internacionalment, mentre que abans se la tractava d'antiga, llepada i excessivament teatralitzada", explica Canalda. —